

Sygn. akt I CNP 108/08

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie ze skargi B.P. o stwierdzenie niezgodności

z prawem prawomocnego nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w W.

z dnia 15 listopada 2004r., wydanego w sprawie

z powództwa SM "G."

przeciwko B.P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2009 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pozwany B.P. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w W. w dniu 15 listopada 2004 r. Wskazane orzeczenie Sądu pierwszej instancji uprawomocniło się wobec odrzucenia sprzeciwu od nakazu zapłaty i wobec oddalenia zażalenia na postanowienie w przedmiocie odrzuceniu sprzeciwu.

Sąd Najwyższy, uznając skargę pozwanego za niedopuszczalną, zważył co następuje. Zgodnie z art. art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje stronom od orzeczenia sądu drugiej instancji. Jedynie w wypadkach, jak stanowi § 2 tego przepisu, wyjątkowych, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, skarga może być wniesiona także od orzeczenia sądu pierwszej instancji, jeżeli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych i nie jest możliwa zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych. Strona, wnosząc skargę na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c., obowiązana jest zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. wykazać, że przesłanki te w danej sprawie zachodzą. Pozwany, mimo podjętej w tym zakresie próby, wymaganiu temu nie sprostał. Wskazał wprawdzie zasadę, która - jego zdaniem - doznała naruszenia na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia, ale jednocześnie nie wykazał, że nieskorzystanie (wadliwe skorzystanie) z przysługującego mu środka prawnego od skarżonego nakazu nastąpiło na skutek wyjątkowych okoliczności, które uzasadniałyby wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem tego wyroku. Jak wynika bowiem z akt sprawy pozwany został prawidłowo wezwany do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu od nakazu zapłaty. Braków tych pozwany prawidłowo nie uzupełnił, co skutkowało prawomocnym odrzuceniem sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi

„wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia. Zawarta w niniejszej skardze argumentacja nie może być uznana za prawidłowe (wystarczające) wypełnienie obowiązku nałożonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Skarga dotknięta wskazanymi brakami podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).